

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק י"ג

קונטרס 73

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

קריאת רבני ירושלים ללימוד הזוהר - שנת תרפ"א

כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות ומונחם וחרבה ובוהו מעלמא, והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל "תקון לגאולה האמיתית" מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא" הנז"ל לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים, וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמור רק לערך שש מאות סיומים, ע"כ אנתנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי גמור האלף סיומים בב"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מול עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכון לבטח ונראה בנתמת ציון אכ"ר. ירושלים ת"ו בש"א לחדש אייר שנת תפ"א ר"ל לפ"ק.

קודם הלימוד יאמר: הרי אנתנו לומדים בספר הזוהר הקדוש לעילוי שכנת עוזנו ולהרים קרן מול ישראל ולסתום פי כל הצרים אותנו עליונים ותחתונים ולהחזיר העטרה ליושנה ויאמר די לצרותינו וישראל ישכון לבטח אמן כ"ר.

דברי הגאון כמוה"ר י. י. דיסקין שליט"א - עמי" עש"ו ירושלים עה"ק תובכ"א

כבר אמרו חכמי" שתלמוד תורה היא שקולה כנגד כל המצות אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה הן בנגלה הן בנסתר בספר זוה"ק והתקונים. וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפטור את כל העולם כלו מן הדין ולקרב את הגאולה ויענינו תחינה בהגלות נגלות אור ה' ומלאה הארץ דעה את ה' בבא גא"צ וישראל נושע בה' תשועת עולמים בעלאל ובקרוב

נאם יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר משה יהושע יהודא ליב זצ"ל דיסקין

מוסכים אני לכל המדובר למעלה ומבקש מאתב"י בכל מקום להתמיד בלמוד הקדוש הנזכר ובסדר הנזכר וזכות התנא הקדוש רשב"י זיע"א ותוה"ק יגן עלינו לזכות לראות בגאולת ישראל ברחמים בב"א כמ"ש הנביא גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם.

ובה"ח יום פסח שני תרפ"א בא ס"ט יפרח כשושנה לפ"ק - הצבי יעקב נאיר ס"ט ראשון לציון וראש הרבנים בא"י.

ע"ד תועלת ונחיצות הלימוד הקדוש של הזוהר הקדוש התקונים כבר כתבתי בזה שנה שעברה השי"ת ברחמינו יתן התעוררות תשובה מלעילא בלב עמלו ישראל וזוכה לראות בישועה קרובה כתיירת לב נפש המחכה. הק' יוסף חיים זאננפעלד - רב ואב"ד לקהלת האשכנזים - בעה"ק ירושלים תובכ"א

"על לימוד הזוהר אין שום הגבלות..."

(החפץ חיים)

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים.

(ר' יוסף בן שלמה מפז'ו"ן, הוספות בנין יוסף)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מי שִׁידַע לְשַׁבַּח אֶת רַבּוֹנוּ
 פְּרָאוּי, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה
 אֶת רְצוֹנוֹ, וְלֹא עוֹד - אֲלֵא
 שְׁמִרְבָּה בְּרֻכּוֹת לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה.
 וְעַל כֵּן, מִי שִׁידַע לְשַׁבַּח אֶת
 רַבּוֹנוּ וּלְיַחַד אֶת שְׁמוֹ, חָבִיב הוּא
 לְמַעַלָּה וּנְחַמֵּד לְמַטָּה, וְהַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְשַׁתַּבַּח בּוֹ (בַּבְּכוֹרוֹ),
 וְעַלְיוֹ כְּתוּב (שם מט) וַיֹּאמֶר לִי
 עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
 אֶתְפָּאֵר.

וַיַּחַד נַח אִישׁ הָאֲדָמָה וַיִּטַּע כָּרֶם.
 רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי. אַחַד אָמַר
 מִזֵּן עַדן (הַתְּרֻבָּה) גִּרְשָׁה וְנִטַּע
 אוֹתָהּ פֶּאֶן. וְאַחַד אָמַר פֶּאֶרְץ
 הִיָּתָה, וְעַקַר אוֹתָהּ וְשִׁתַּל אוֹתָהּ,
 וּבְאוֹתוֹ יוֹם עֲשֵׂתָה פְּרוֹת וְנִצְנְצוּ
 לְבָלוּבִים וְעִנְבִּים, וְהָיָה סוּחַט
 אוֹתָהּ וְשׁוֹתָהּ מִהֵינן וּמְשַׁתַּבֵּר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, סוּד הַחֲכָמָה
 הוּא כִּאֵן בְּפִסְוִק הָזֶה. כְּשֶׁרָצָה נַח
 לְבַדֵּק בְּאוֹתוֹ חֲטָא שְׁבַדֵּק אָדָם
 הָרִאשׁוֹן - לֹא פָדִי לְהַתְּדַבֵּק בּוֹ,
 אֲלֵא לְדַעַת וּלְתַקֵּן הָעוֹלָם, וְלֹא
 יָכַל סוּחַט עִנְבִּים לְבַדֵּק בְּאוֹתוֹ
 כָּרֶם. כִּיֵּן שֶׁהִגִּיעַ לָזֶה, [וא] וַיִּשְׁכַּר
 וַיִּתְגַּל, וְלֹא הָיָה לוֹ כַח לְעַמֵּד.
 וְלָכֵן וַיִּתְגַּל, גִּלָּה פְּרָצָה שֶׁל
 הָעוֹלָם שֶׁהִיָּתָה נִסְתָּרָת. בְּתוֹךְ
 אֶהְלָה, כְּתוּב בְּה"א. וְעַל זֶה
 כְּתוּב וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָה.
 בְּתוֹךְ אֶהְלָה שֶׁל אוֹתָהּ כָּרֶם.

כְּמוֹ זֶה בְּנֵי אֶהְרֵן שֶׁשִּׁנְיָנוּ שְׁהִי
 שְׁתוּיֵי יַיִן, וְכִי מִי נָתַן לָהֶם יַיִן
 בְּאוֹתוֹ מְקוֹם לְשִׁתוֹת? אִם תַּעֲלֶה
 בְּדַעַתְךָ שְׁהִי חֲצוּפִים שִׁשְׁתוּ יַיִן
 - לֹא כֵף! אֲלֵא וַדָּאי מְאוֹתוֹ יַיִן
 שָׁתוּ, שְׁכַתוּב (ויקרא י) וַיִּקְרִיבוּ
 לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה. כְּתוּב פֶּאֶן אֵשׁ
 זָרָה, וְכַתוּב שָׁם (משלי ז) לְשִׁמְרֶךָ
 מֵאִשָּׁה זָרָה. וְהַכֵּל דְּבַר אַחַד.

וְכֵן כְּמוֹ זֶה וַיִּשְׁתֵּן מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר
 וַיִּתְגַּל, וְעַל זֶה הַתְּעוֹרָר חֵם אָבִי
 כְּנַעַן, כְּמוֹ שֶׁנִּתְפָּאֵר, וְנָתַן מְקוֹם

דִּידַע לְשַׁבַּח לְמֵאֲרִיהַ בְּדָקָא יָאוּת, קְדָשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא עָבִיד לִיה רַעוּתִיה. וְלֹא עוֹד אֲלֵא
 דְּאֶסְגִּי בְּרַכָּאן לְעֵילָא וְתַתָּא.

וְעַל דָּא מָאן דִּידַע לְשַׁבַּח לִיה לְמֵאֲרִיהַ
 וּלְיַחַדָּא שְׁמִיה, חָבִיב הוּא לְעֵילָא
 וְחַמִּיד לְתַתָּא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁתַּבַּח
 בֵּיה (נ"א בִּיקְרִיָּה), וְעַלִּיה כְּתִיב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי
 עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר:

וַיַּחַד נַח אִישׁ הָאֲדָמָה וַיִּטַּע כָּרֶם. רַבִּי יְהוּדָה
 וְרַבִּי יוֹסִי. חַד אָמַר מִזֵּן עַדן (אֶתְרֻבָּת)
 אֶתְתְּרַכַת וְנִצִּיב לָהּ הָכָא. וְחַד אָמַר בְּאַרְעָא
 הַוּת וְעַקַר לָהּ וְשִׁתַּל לָהּ, וּבְהַהוּא יוֹמָא עַבְדַת
 אִיבִין וְנִיצַת לְבָלְבִין וְעִנְבִים וְהָוה סַחִיט לָהּ
 וְשִׁתִּי מִן חַמְרָא וְרוּי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר רְזָא דְחַכְמָתָא אִיהוּ הָכָא
 בְּהַאי קְרָא. כַּד בַּעַא נַח לְמַבְדֵּק בְּהַהוּא
 חוּבָא דְבַדֵּק אָדָם הָרִאשׁוֹן. לֹאוּ לְאַתְדַּבְּקָא
 בֵּיה, אֲלֵא לְמַנְדַּע וּלְאַתְקַנָּא עַלְמָא וְלֹא יָכִיל.
 סַחַט עִנְבִּים לְמַבְדֵּק בְּהַהוּא כָּרֶם. כִּיֵּן דְמָטָא
 לְהַאי, (ד"א בְּרִין) וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל. וְלֹא הָוה לִיה
 חִילָא לְמִיקָם. וּבְגִין כֵּן וַיִּתְגַּל גַּלִּי פְּרָצָה
 דְּעַלְמָא דְהָוה סְתִימִים. בְּתוֹךְ אֶהְלָה כְּתִיב
 בְּה"א. וְעַל דָּא כְּתִיב וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח
 בֵּיתָה. בְּתוֹךְ (דף עג ע"ב) אֶהְלָה דְהַהוּא כָּרֶם.

כְּגוֹוָנָא דָּא בְּנֵי אֶהְרֵן דְתַגְנִינן שְׁתוּיֵי יַיִן הָווּ.
 וְכִי מָאן יְהִיב לוֹן חַמְרָא בְּהַהוּא אַתְר
 לְמִשְׁתֵּי. אִי סַלְקָא דַעַתְךָ דְאַנְוִין חֲצִיפִין הָווּ
 דְרוּו חַמְרָא. לֹאוּ הָכִי, אֲלֵא וַדָּאי מְהַהוּא
 חַמְרָא רוּו דְכְּתִיב, (ויקרא י) וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יי אֵשׁ
 זָרָה. כְּתִיב הָכָא אֵשׁ זָרָה וְכְּתִיב הָתָם (משלי ז)
 לְשִׁמְרֶךָ מֵאִשָּׁה זָרָה וְכֵלָא חַד מְלָה.

וְכֵן כְּגוֹוָנָא דָּא וַיִּשְׁתֵּן מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל.
 וְעַל דָּא אַתְעַר חֵם אָבִי כְּנַעַן כְּמָה

לכַנְעַן לְשַׁלֵּט. ומה שְׁהִיָּה זֶה צְדִיק בְּסוּד הַבְּרִית, סֵרַס אוֹתוֹ. וְשִׁנְיָו, שְׁהַעֲבִיר מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ קִיּוּם.

וְלָכֵן אָמַר אַרְוֵר, שְׁהָרִי הַקְּלָלוֹת הַתְּעוּרָרִי בַּתְּחִלָּה עַל יָדוֹ בְּעוֹלָם. [ועל זה ויאמר ארוור כנענו, שְׁהָרִי קָלָלוֹת יָבֵאוּ עַל הָעוֹלָם בְּתַחֲלָתָהּ. עֶבֶד עֲבָדִים יְהִיָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אַרְוֵר אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה וְגו'. הַכֹּל יִתְקַן לְעֵתִיד לְבָא, וְהוּא לֹא יִתְקַן. וְכֹלֶם יֵצְאוּ לְחֵרוֹת, וְהוּא לֹא יֵצֵא. וְסוּד הוּא לְאוֹתָם שְׂיֻדְעִים דְּרַכִּי וְשְׁבִילֵי הַתּוֹרָה.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים נא) כִּי פִשְׁעֵי אָנִי אָדָע וְחַטָּאתַי נִגְדֵי תְּמִיד. כְּמָה יֵשׁ לְבִנֵי אָדָם לְהַשְׁמֵר מִחַטָּאתֵיהֶם לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהָרִי אַחַר שְׁחָטָא אָדָם, רְשׁוּם חָטָאוֹ לְמַעֲלָה וְלֹא נִמְחַק, רַק בְּכַח שֶׁל תְּשׁוּבָה רַבָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה ב) כִּי אִם תִּכְבְּסִי בַּנֶּתֶר וְתִרְפְּי לָךְ בְּרִית נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ לְפָנַי.

בֵּא רָאָה, כִּינֵן שְׁחָטָא אָדָם לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פַעַם אַחַת - עוֹשֶׂה רָשָׁם. וְכִשְׁחָטָא בּוֹ פַעַם שְׁנִיָּה - מִתְחַזֵּק יוֹתֵר אוֹתוֹ הַרָשָׁם. חָטָא בּוֹ פַעַם שְׁלִישִׁית - מִתְפַּשֵּׁט אוֹתוֹ הַנֶּכְתָּם מִצַּד זֶה לְצַד זֶה, וְאֵז פְּתוּב נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ לְפָנַי.

בֵּא רָאָה, כִּינֵן שְׁחָטָא דוּד הַמֶּלֶךְ לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַעֲסָק שֶׁל בַּת שָׁבַע, חָשֵׁב שְׂאוֹתוֹ חָטָא נִרְשָׁם עֲלָיו לְעוֹלָמִים. מַה פְּתוּב? (שמואל ב-יב) גַּם ה' הַעֲבִיר חַטָּאתְךָ לֹא תָמוּת. הַעֲבֵר אוֹתוֹ הַרָשָׁם מִלְּפָנָיו.

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי שְׁנִינֵי שֶׁבַת שָׁבַע הֵיטָה שֶׁל דְּוֵד הַמֶּלֶךְ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, לְמָה נִתֵּן אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוּרִיָּה הַחַתָּי מִקֶּדֶם לְזֶה? אָמַר לוֹ, כִּף

דְּאִתְּמַר וְאִתְּהִיב אֶתֶר לְכַנְעַן לְשַׁלְטָאָה, וְמֵאִי דְהִוָּה הַדִּין צְדִיק בְּרִזָּא דְבְרִית סֵרַסוֹ. וְתַנְיָא דְאֵעֵבֵר מִיָּנִיָּה הֵהוּא קִיּוּמָא.

וְכַנְיָן כִּף אָמַר אַרְוֵר דְּהָא לְוֹטִין אִתְּעָרוּ בְּקַדְמִיתָא עַל יְדֵיהּ בְּעֵלְמָא. (ועל דא ויאמר ארוור כנענו דהא לווטין ויתנו על עלמא פקדמיתא). עֶבֶד עֲבָדִים יְהִיָּה כְּמָה דְאִתְּ אָמַר אַרְוֵר אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה וְגו'. כֹּלָא יִתְמַקֵּן לְזְמַנָּא דְאִתִּי וְהוּא לֹא יִתְמַקֵּן. וְכֹלָא יִפְקוּן לְחֵירוֹ וְהוּא לֹא יִפּוּק. וְרִזָּא אִיהוּ לְאַנּוּן דִּידְעֵי אַרְחוּי וְשְׁבִילֵי דְאוּרִיָּיתָא.

פְּתַח וְאָמַר (תהלים נא) כִּי פִשְׁעֵי אָנִי אָדָע וְחַטָּאתַי נִגְדֵי תְּמִיד. כְּמָה אֵיִת לּוֹן לְבִנֵי נִשְׂא לְאִסְתְּמָרָא מַחֻבְיָהוּ מִקְמֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּהָא לְבָתֵּר דְּחָטָא בַר נֶשׁ רְשִׁים הוּא חוֹבִיָּה לְעֵילָא וְלֹא אִתְּמַחַק בַּר בְּתוֹקְפָא דְתִיּוּבְתָא סְגִיָּא. כְּמָה דְאִתְּ אָמַר, (ירמיה ב) כִּי אִם תִּכְבְּסִי בַּנֶּתֶר וְתִרְפְּי לָךְ בְּרִית נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ לְפָנַי.

הָא חֲזִי, כִּינֵן דְּחַב בַּר נֶשׁ קָמֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמַנָּא חֲדָא עֲבִיד רְשִׁימוֹ. וְכַד חַב בִּיָּה זְמַנָּא תַנְיָינָא אִתְּתַקַּף הֵהוּא רְשִׁימוֹ יִתִּיר. חַב בִּיָּה זְמַנָּא תְּלִיתָאָה אִתְּפַשֵּׁט הֵהוּא כְּתָמָא מִסְטָרָא דָא לְסְטָרָא דָא, פְּדִין פְּתִיב נִכְתָּם עֲוֹנֶךָ לְפָנַי.

הָא חֲזִי, דוּד מִלְּפָא כִּינֵן דְּחַב קָמֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל עֲסָקָא דְבַת שָׁבַע, חָשִׁיב דְּהֵהוּא חוֹבָא אִתְּרְשִׁים עֲלִיָּה לְעֵלְמִין. מַה כְּתִיב, (שמואל ב יב) גַּם יי הַעֲבִיר חַטָּאתְךָ לֹא תָמוּת. אֵעֵבֵר הֵהוּא רְשִׁימוֹ מִקְמֵיָהּ.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אַבָּא וְהָא תַנְיָינָן דְּבַת שָׁבַע דִּילִיָּה דְדוּד מִלְּפָא הוֹת מִן יוּמָא דְאִתְּבְרִי עֵלְמָא, אִמָּאִי יְהִבָּה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

לְאוֹרְיָה הַחַתִּי מִן קְדַמַּת דְּנָא. אָמַר לִיָּה הִכִּי
 אוֹרְחוֹי דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אָף עַל גַּב דְּאַתְתָּא
 אֲזַמְיָא לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמַהוּי דִּלְיָה, אֶקְדִּים
 אַחְרָא וְנָסִיב לָהּ עַד דְּמָטָא זְמַנְיָה דְהָאִי. בִּינֵן
 דְּמָטָא זְמַנְיָה, אַתְדַּחֲיָא הָאִי דְנָסִיב לָהּ מִקְמִי
 הָאִי אַחְרָא דְאַתִּי לְבִתְרִי וְאַסְתַּלַּק מֵעֲלָמָא.
 וְקָשִׁי קַמֵּיהּ קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַעְבְּרָא לִיָּה
 מֵעֲלָמָא עַד לֹא מָטִי זְמַנְיָה מִקְמִי הָאִי אַחְרָא.
 וְרִזָּא דִּבְתַּ שְׁבַע דְּאַתֵּיהִיבַת לְאוֹרְיָה הַחַתִּי
 (בְּדַמְרִח) בְּקַדְמִיתָא, פּוּק וְדוּק וְתִשְׁפַּח.
 אַמַּאי אַתֵּיהִיבַת אַרְעָא קַדִּישָׁא לְכַנְעַן עַד לֹא
 יִיתוּן יִשְׂרָאֵל. וְתִשְׁפַּח מְלָה דָּא. וְכֹלְא רִזָּא
 חָדָא אִיהוּ וּמְלָה חָדָא.

תָּא חֲזִי, דוֹד אָף עַל גַּב דְּאוּרִי עַל חוּבְיָה
 וְתַב בְּתִיבְתָא, לֹא אַעְדִּי לְבִיָּה וְרַעוּתִיָּה
 מֵאַנוּן חוּבִין דְחָב, וְיַמְהֵהוּא חוּבָא דְבַת שְׁבַע,
 בְּגִין דְּדַחִיל עֲלִיָּהוּ תְדִיר דִּילְמָא גְרִים חַד
 מְנִיָּהוּ וְיִקְטַרְגַּ עֲלִיָּה בְּשַׁעְתָּא דְסַפְנָה. וּבְגִין
 כֶּף לֹא אַנְשִׁי לוּן מִיָּנִיָּה וּמְרַעוּתִיָּה.

דְּבַר אַחַר כִּי פִשְׁעֵי אָנִי אֲדַע כְּלָהוּ דְרַגִּין
 דְּתַלְיִין בְּהוּ חוּבִי כְּנִי נִשְׂא אָנִי אֲדַע.
 וְחַטָּאתִי נְגַדִי תְמִיד דָּא פְּגִימוּ דְסִיְהָרָא דְלֹא
 נִפְקָא מִסְּאוּבְתָא עַד דְּאַתָּא שְׁלָמָה וְאַתְנַהֲרִית
 בְּאַשְׁלָמוּתָא. וּכְדִין אַתְפַּסֵּם עֲלָמָא וִיתִיבוּ
 יִשְׂרָאֵל לְרַחֲצֵן דְכְּתִיב, (מַלְכִים א ה) וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה
 וַיִּשְׂרָאֵל לְבִטַּח אִישׁ תַּחַת גַּפְנוֹ וְתַחַת תְּאַנְתּוֹ.
 וְעַם כָּל דָּא וְחַטָּאתִי נְגַדִי תְמִיד. וְלֹא אַתְפַּסֵּק
 מֵעֲלָמָא. עַד דֵּייתִי מִלְפָּא מְשִׁיחָא לְזַמְנָא
 דְאַתִּי כְּמָה דְאַתְמָר (זכריה יג) וְאַת רִיחַ הַטּוֹמְאָה

אַעְבִּיר מִן הָאַרְצֵי:

הוּא הָיָה גְבוּר צִיד לְפָנֵי יְיָ עַל פֶּן יֵאמֹר
 כְּנַמְרֹד גְבוּר צִיד לְפָנֵי יְיָ. תָּא חֲזִי, הוּא
 הָיָה גְבַר תְּקִיף. לְבוּשׁוֹי דְאַדָּם הָרָאשׁוֹן הָיָה

דְּרָכּוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא -
 אָף עַל גַּב שְׂמֻזְמַנְתָּ לְכֵן אָדָם
 לְהִיּוֹת שְׁלוֹ, מִקְדִּים אַחַר וְנוֹשָׂא
 אוֹתָהּ עַד שְׂמַיְעֵ זְמַנּוֹ שֶׁל זֶה.
 בִּינֵן שְׂהַגִּיעַ זְמַנּוֹ, נִדְחָה זֶה
 שְׂנִישָׂא אוֹתָהּ מִלְפְּנֵי הָאַחַר הַזֶּה
 שְׂבָא אַחַר כֶּף וּמִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם,
 וְקָשָׁה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְהַעְבִּירוֹ מִהָעוֹלָם כְּשַׁעְדִּין לֹא
 הִגִּיעַ זְמַנּוֹ מִלְפְּנֵי הָאַחַר הַזֶּה.
 וְסוּד שְׁבַת שְׁבַע שְׁנַתְנָה לְאוֹרְיָה
 הַחַתִּי (כְּפִי שְׂאֲמַרְתָּ) בְּתַחֲלָה, צָא
 וְדִק וְתַמְצָא לְמָה נִתְּנָה הָאַרְצֵי
 הַקָּדוֹשָׁה לְכַנְעַן בְּטָרְס שְׂבָאוּ
 יִשְׂרָאֵל, וְתַמְצָא דְבַר זֶה. וְהַכֵּל
 סוּד אַחַד הוּא וְדַבַּר אַחַד.

בָּא רָאָה, דוֹד, אָף עַל גַּב
 שְׁהוּדָה עַל חַטָּאוֹ וְשִׁב בְּתַשׁוּבָה,
 לֹא הִסִּיר מִלְבוֹ וּרְצוּנוֹ מְאוּתָם
 חַטָּאִים שְׁחָטָא וּמְאוּתוֹ חַטָּא שֶׁל
 בַּת שְׁבַע, כִּי פָחַד עֲלֵיהֶם תְּמִיד
 שְׂמָא יְגַרַם אַחַד מֵהֶם וְיִקְטַרְגַּ
 עֲלֵיוּ בְּשַׁעַת הַסַּפְנָה, וְלָכֵן לֹא
 שְׂכַח אוֹתָם מִמֶּנּוּ וּמְרַצוּנוֹ.

דְּבַר אַחַר, כִּי פִשְׁעֵי אָנִי אֲדַע -
 כָּל הַדְּרָגוֹת שְׁתַּלְוִיּוֹת בְּהֶם חַטָּאִי
 כְּנִי אָדָם אָנִי אֲדַע. וְחַטָּאתִי נְגַדִי
 תְּמִיד - זוֹ פְּגִימַת הַלְבָנָה שְׁלֹא
 יִצְאָה מִסְּמַאָתָהּ עַד שְׂבָא שְׁלָמָה
 וְהָאִירָה בְּשְׁלָמוֹת, וְאִזּוּ הַתְּבַסֵּם
 הָעוֹלָם וְלִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל לְבִטַּח,
 שְׁכַתוּב (מַלְכִים א-ה) וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה
 וַיִּשְׂרָאֵל לְבִטַּח אִישׁ תַּחַת גַּפְנוֹ
 וְתַחַת תְּאַנְתּוֹ. וְעַם כָּל זֶה -
 וְחַטָּאתִי נְגַדִי תְּמִיד, וְלֹא נִפְסַק
 מִהָעוֹלָם עַד שְׂבָא מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחִי
 לְעֵתִיד לְבָא, כְּמוֹ שְׂנַאֲמָר (זכריה
 יג) וְאַת רִיחַ הַטּוֹמְאָה אַעְבִּיר מִן
 הָאַרְצֵי.

הוּא הָיָה גְבַר צִיד לְפָנֵי ה'
 עַל פֶּן יֵאמֹר כְּנַמְרֹד גְבוּר
 צִיד לְפָנֵי ה'. בָּא רָאָה, הוּא
 הָיָה אִישׁ חֲזָק. לְבוּשֵׁי אָדָם
 הָרָאשׁוֹן הָיָה לְבוּשׁ, וַיַּדַּע

לְבִישׁ וְהוּהוּ יָדַע לְמִיצַד צִידָה דְּבְרִייתָא בְּהוּ.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר נְמֻרֹד הָוּה מְפַתִּי לְבְרִייתָא
לְמִיּהוּ בְּתַר פּוּלְחָן דְּעַבּוּדָּה זָרָה וְהוּהוּ
שְׁלִיט בְּאַנּוּן לְבוּשִׁין וְנִצַּח בְּגִי עֲלֵמָא וְהוּהוּ
אָמַר דְּאִיהוּ שְׁלִיטָא בְּעֲלֵמָא וּפְלַחִין לִיהּ בְּגִי
נָשָׂא. וְאַמַּי אֶקְרִי שְׁמִיהּ נְמֻרֹד דְּמֻרֹד
בְּמִלְכָּא עֲלָאָה דְּלַעֲיֵלָא דְּמֻרֹד בְּעֲלָאֵי וּמֻרֹד
בְּתַתָּאֵי.

בְּאַנּוּן (דף טו ע"א) לְבוּשִׁין שְׁלִיט עַל כָּל (ר"א שאר)
בְּגִי עֲלֵמָא וּמִלְכָּא בְּהוּ וּמֻרֹד בְּמֵאֲרִיָּה
וְאָמַר דְּאִיהוּ שְׁלִיטָא דְּעֲלֵמָא וְהוּהוּ מְפַתִּי
לְבְרִייתָא אֲבִתְרִיָּה עַד דְּמִשְׁךְ בְּגִי נָשָׂא לְמִיפְקֵי
מִבְּתַר פּוּלְחָנָא דְּמֵאֲרִי עֲלֵמָא. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן בְּאִילִין לְבוּשִׁין יָדְעֵי בְּהוּ חֲבְרִיאֵי רְזָא
עֲלָאָה:

מִתְּנִיתִין. וְהוּ כָּל הָאֲרָץ שְׁפָה אַחַת וּדְבָרִים
אַחָדִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח (מלכים א' ו')
וְהִבִּית בְּהִבְנוֹתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה
וּמִקְבוֹת וְהִגְרָזוּן כָּל כְּלֵי בְּרִזָּל לֹא נִשְׁמַע בְּבִית
בְּהִבְנוֹתוֹ. וְהִבִּית בְּהִבְנוֹתוֹ. וְכִי לֹא הָוּה בְּגִי
לִיהּ שְׁלֵמָה וְכִלְהוּ אֲמַנִּין דְּהוּוּ תַפְּזִין, מַהוּ
בְּהִבְנוֹתוֹ.

אֲרָא כִּף הוּא כְּמָה דְּכְתִיב, (שמות כח) מְקֻשָּׁה
תִּיעֲשֶׂה הַמְּנוֹרָה. אִם הִיא מְקֻשָּׁה מַהוּ
תִּיעֲשֶׂה. אֲרָא וְדָאֵי כִלְא בָּאָת וְנִיפָא אֲתַעְבִּיד
אִיהוּ מְגַרְמִיָּה. כִּיּוֹן דְּשָׂרָאן לְמַעְבַּד עֲבִידְתָּא
אוּלִיף לְאוּמְנִין לְמַעְבַּד בְּהּ מַה דְּלֹא הָוּוּ
יָדְעִין מְקַדְּמַת דְּנָא.

כִּמְאֵי טַעְמָא בְּגִין דְּבְרִכְתָּא דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא
שָׂרָא עַל יְדִיָּהוּ, וְעַל דָּא כְּתִיב בְּהִבְנוֹתוֹ
אִיהוּ אֲתַבְּנִי מְגַרְמִיָּה, דְּהוּא אוּלְפָּא אוּלְפָּן
לְאוּמְנִין הִיאֵף שָׂרָאן לְמַעְבַּד, וְלֹא אֶסְתַּלַּק
מִעֵינֵיהוּ רְשִׁימוּ דְּהוּא עֲבִידְתָּא מִמֶּשׁ

לְצוּר צִידָה שֶׁל הַבְּרִיּוֹת בְּהֵם.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, נְמֻרֹד הָוּה
מְפַתֵּה אֶת הַבְּרִיּוֹת לְלַכֵּת אַחַר
עֲבוֹדַת הָעַבּוּדָּה זָרָה, וְהָיָה
שׁוֹלֵט בְּאוֹתָם לְבוּשִׁים וּמְנַצֵּחַ
אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם, וְהָיָה אוֹמֵר
שֶׁהוּא שְׁלִיט שֶׁל הָעוֹלָם,
וְעוֹבְדִים אוֹתוֹ בְּגִי אָדָם. וְלָמָּה
נִקְרָא שְׁמוֹ נְמֻרֹד? שְׁמֻרֹד בְּמִלְכָּא
הָעֲלִיּוֹן שְׁלַמְעֵלָה, שְׁמֻרֹד
בְּעֲלִיּוֹנִים וּמֻרֹד בְּתַתְּחוֹנִים.

בְּאוֹתָם לְבוּשִׁים הוּא שְׁלֵט עַל
כָּל [שָׂרָא] בְּנֵי הָעוֹלָם וּמִלְכָּא בְּהֵם,
וּמֻרֹד בְּרַבּוּנּוֹ וְאָמַר שֶׁהוּא
הַשְׁלִיט שֶׁל הָעוֹלָם, וְהָיָה מְפַתֵּה
אֶת הַבְּרִיּוֹת אַחֲרָיו, עַד שְׁמִשְׁךְ
בְּגִי אָדָם לְצַאת מֵאֲחַר עֲבוֹדַת
רַבּוֹן הָעוֹלָם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
בְּלְבוּשִׁים הִלְלוּ יוֹדְעִים בְּהֵם
הַחֲבָרִים טוֹד עֲלִיּוֹן.

מִשְׁנָה. וְהִיא כָּל הָאֲרָץ שְׁפָה אַחַת
וּדְבָרִים אַחָדִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן
פָּתַח, (מלכים-א' ו') וְהִבִּית בְּהִבְנוֹתוֹ
אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה וּמִקְבוֹת
וְהִגְרָזוּן כָּל כְּלֵי בְּרִזָּל לֹא נִשְׁמַע
בְּבִית בְּהִבְנוֹתוֹ. וְהִבִּית בְּהִבְנוֹתוֹ -
וְכִי לֹא הָיָה בּוֹנֵה אוֹתוֹ שְׁלֵמָה
וְכָל הָאֲמַנִּים שֶׁהָיוּ שָׂם? מַה זֶה
בְּהִבְנוֹתוֹ?.

אֲרָא כִּף הוּא, כִּמּוֹ שְׁכַתוֹב (שמות
כח) מְקֻשָּׁה תִּיעֲשֶׂה הַמְּנוֹרָה. אִם
הִיא מְקֻשָּׁה, מַהוּ תִּיעֲשֶׂה? אֲרָא
וְדָאֵי הַכָּל בָּאוֹת וְגַם נַעֲשֶׂה הוּא
מַעֲצָמוֹ. כִּיּוֹן שֶׁהִתְחִילוּ לַעֲשׂוֹת
הַמַּעֲשֶׂה, לְמַד אֶת הָאֲמַנִּים
לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ מַה שְׁלֹא הָיוּ
יּוֹדְעִים מְקַדְּמֵי לָכֵן.

מַה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁבְּרַכְּתָּ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׂרְתָה עַל
יָדָם, וְעַל כֵּן פְּתוּב בְּהִבְנוֹתוֹ, הוּא
נִבְנָה מַעֲצָמוֹ, שֶׁהוּא לְמַד אֶת
הַלְמוּד לְאֲמַנִּים אֵיף לְהִתְחִיל
לַעֲשׂוֹת, וְלֹא הִסְתַּלַּק מִעֵינֵיהֶם
הַרְשָׁם שֶׁל אוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה מִמֶּשׁ,

ומסתכלים בו ועושים, עד שנבנה כל הבית.

אבן שלמה מסע נבנה, שלמה כתוב חסד יו"ד, אבן שלמה ודאי. מסע, שנסעה ובאה ושרתה עליהם ונעשתה העבודה ומסע, שנסעה דב (נעשתה העבודה). מסע, שהסיע דם לעשות שלא מדעתם. כתוב כאן מסע, וכתוב שם (במדבר י) ולמסע את המנחות. ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע, משום שהשמיר בקע הפל ולא נשמע דבר, שלא הצטרכו לשאר הכלים לעשות, והכל היה עם אות נס.

אמר רבי שמעון, כמה חביבים הם דברי התורה. אשרי חלקו של מי שמתעסק בהם ויודע ללכת [בו] בדרך אמת. והבית בהבנתו. כאשר עלה פרצון הקדוש ברוך הוא לעשות כבוד לכבודו, עלה מתוך המחשבה רצון להתפשט, והתפשט מהמקום של אותה המחשבה הנסתרת שאינה ידועה. עד שמתפשטת ושוה בבית הגרון, המקום שתמיד נובע בסוד שהוא רוח חיים. ואז, כשמתפשטת המחשבה היא ושוה במקום הזה, נקראת המחשבה היא אלהים חיים, שכתוב (ירמיה י) הוא אלהים חיים. עוד רצה להתפשט ולהתגלות, משם יצאו אש רוח ומים כלולים יחד, ויוצא יעקב איש שלם, והוא קול אחד שיוצא ונשמע. מפאן המחשבה שהיתה נסתרת בחשאי נשמעת בגלוי.

עוד מתפשטת המחשבה הזו להתגלות, ומפה הקול הזה ומקיש בשפתים, ואז יוצא הדבור שמשלים הכל ומגלה הכל. נשמע שהכל הוא אותה מחשבה נסתרת שהיתה בפנים, והכל אחד.

ומסתכלים ביה ועבדי עד דאתבני כל ביתא. אבן שלמה מסע נבנה. שלמה כתיב חסר יו"ד אבן שלמה ודאי. מסע דאתנטיל ואתיאי ושריאי עלייהו ואתעביד עבידתא (מסע דאתנטיל דו ועביד עבידתא), מסע דאנטיל ידן למעבד דלא מדעתיהו. כתיב הכא מסע וכתוב התם (במדבר י) ולמסע את המנחות. ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע. בגין דשמיר בזע פלא ולא אשתמע מלה, דלא אצטריכו לשאר מאנין למעבד. וכלא באת וניסא הוה.

אמר רבי שמעון כמה חביבין אנון מלי דאורייתא. זפאה חולקיה מאן דאתעסק בהו ונדע למיהו (ביה) בארז קשוט. והבית בהבנותו. כד סלקא ברעותא דקדשא בריה הוא למעבד יקרא ליקריה, סלקא מגו מחשבה רעותא לאתפשטא, ואתפשטת מאתר דאיהי מחשבה סתימא דלא אתיידע. עד דאתפשטת ושריאי לבי גרון אתר דאיהו נביע תדיר ברזא דאיהו רוח חיים. וכדין כד אתפשטת ההיא מחשבה ושריאי באתר דא, אקרי ההיא מחשבה אלהים חיים. דכתיב, (ירמיה י) הוא אלהים חיים.

עוד בעא לאתפשטא ולא תגליא מתמן נפקו אש"א ורוח"א ומי"א כלילין כחדא, ונפק יעקב גבר שלים ואיהו קול חד דנפיק ואשתמע. מהכא מחשבה דהוה סתימא בחשאי אשתמע לאתגליא.

עוד אתפשטת האי מחשבה לאתגליא. ובטש האי קול ואקיש בשפון, וכדין נפקא דבור, דאשלים פלא, וגלי כלא. אשתמע דכלא איהו ההיא מחשבה סתימא דהות לגו וכלא חד.

בין דמטא אתפשטותא דא ואתעביד דבור בתקיפא דהווא קלא, פדין והבית בהבנותו. פאשר נבנה לא כתיב אלא בהבנותו בכל זמנא וזמנא. אבן שלמה כמה דאתמר. וכתבי, (שיר השירים ג) בעטרה שעטרה לו אמו.

בין שמגיעה התפשטות זו ונעשה דבור בכח אותו הקול, אז - והבית בהבנתו. לא כתוב פאשר נבנה, אלא בהבנתו, בכל פעם ופעם. אבן שלמה, כמו שנתבאר. וכתוב (שיר ג) בעטרה שעטרה לו אמו.

מסע דנפקא מלגו ושריא ונטיל לבר, נפקא מלעילא ושריא ונטיל לתתא. ומקבות והגרזן פל פלי ברזל. אליו שאר דרגין תתאין דכלהו תליין ביה ולא אשתמעו ולא אתקבלן לגו פד איהי סלקא לאתאחדא לעילא וליניקא מתמן. ודא הוא בהבנותו. וכדין פד איהי ניקא, פלהו קיימי בחדוותא ויניקין ואתמליין ברכאן. וכדין קיימין עלמין פלהו ברזא חדא ביחודא חד, ולא הוי בהו בכלהו עלמין פירוודא. לבתר דנטלי חולקהון פל חד וחד פלהו מתפשטן ומתפרשן לסטרייהו למה דאתמנן.

מסע, שיוצא מבפנים ושורה ונוסע החוצה. יוצא מלמעלה ושורה ונוסע למטה. ומקבות והגרזן פל פלי ברזל - אלו שאר הדרגות המתחונות שכלם תלויים בו, ולא נשמעו ולא התקבלו פנימה כשהיא עולה להאחז למעלה וליניק משם, וזהו בהבנתו. ואז, כשהיא יונקת, כלם עומדים בחדוה ויונקים ומתמלאים בכרכות, ואז פל העולמות עומדים בסוד אחד, ביחוד אחד, ואין בהם בכל העולמות פרוה. אחר שכל אחד ואחד נוטלים חלקם, כלם מתפשטים ונפרדים לצדיהם למה שהתמנו.

הא חזי, ויהי כל הארץ שפה אחת וגו' (ד' טד ע"ב) לבתר מה כתיב ויהי בנסעם מקדם. מהווא קדמאה דעלמא. וימצאו בקעה בארץ שנער. דהא מתמן מתפרשן לכל אגון סטרין, ואיהו ריש מלכו לאתפדרא.

בא ראה, ויהי כל הארץ שפה אחת וגו'. מה כתוב אחר כך? ויהי בנסעם מקדם - מאותו קדמונו של העולם - וימצאו בקעה בארץ שנער. שהרי משם נפרדים לכל אותם הצדדים, והוא ראש המלכות להתפזר.

ואי תימא הא כתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד. ודאי הכי הוא דכיון דנטלי מתמן הוי פירוודא, וכד אגון פנישין תמן ליניקאה לא הוי פירוודא. וכד נטלין הוי פירוודא, דכתיב ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה כמה דאתמר.

ואם תאמר, הנה כתוב (בראשית ב) ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד? ודאי שפכה זה שכינן שנוסעים משם יש פרוה, וכאשר הם מכנסים שם ליניק אין פרוה. וכשנוסעים יש פרוה, שכתוב ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה, כמו שנתבאר.

ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים. דהא כדין עלמא ביסודא ועקרא ושרשא חדא ומהימנותא חדא ביה בקדשא

ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים, שאז הרי העולם ביסוד ועקר ושרש אחד ואמונה אחת בקדוש-ברוך-הוא. מה כתוב? ויהי בנסעם מקדם, מהראשון

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו בפר החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

כחו של יהודי אחד:

חשבון אמתי של זכות הזהר הקדוש

ליהודי אחד שקבל על עצמו ללמד זהר שעה אחת ביום

תורה. (48,828,125 מכפל ב- 172,500)

וכל הזכות העצומה מכחו של יהודי אחד שקבל על עצמו ללמד את הזהר, וצאצאיו הלכו בעקבותיו.

(* הערה חשובה מספר הצאצאים בדור האחרון:

- 1. 5
- 2. 5 x 5 = 25
- 3. 5 x 25 = 125
- 4. 5 x 125 = 625
- 5. 5 x 625 = 3125
- 6. 5 x 3125 = 15,625
- 7. 5 x 15,625 = 78,125
- 8. 5 x 78,125 = 390,625
- 9. 5 x 390,625 = 1,953,125
- 10. 5 x 1,953,125 = 9,765,625
- 11. 5 x 9,765,625 = 48,828,125 מיליון

הידעת !!! - לשון הפסא מלך תקוני זוהר מ"ג: וכיון שידיעת כמה גדולה מעלת למוד חכמת האמת כו'... ינדע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה.

והחשבון של שעה אחת לימוד זהר ביום, הוא שוה ל:

3540 שעות בשנה (10 שעות לימוד של אברך בש"ס ביום, 354 ימים בשנה)

במשך 50 שנה ליהודי בודד יעלה המאזן: 172,500 שעות תורה.

שיצטבר ב- 11 דורות בהתחשב במשפחה בת 5 ילדים (*) למספר עצום של אנשים: 48,828,125 של הדור האחרון.

סך הכל שעות התורה: 84,228,515,625,000 שעות, כלומר כ- 84,000 מליארדי [ביליון] שעות